

Revelația lui Isus Hristos - Numărul unu

Semințele Revelației: Dezvăluirea tapiseriei profetice de la parabole până la avertismentul final

Jeff Pippenger
2023-07-29

Statele Unite sunt identificate în mod specific în Biblie. Există mai multe pasaje biblice care identifică în mod specific Statele Unite la sfârșitul lumii. În Apocalipsa, capitolul treisprezece, Statele Unite sunt a doua fiară, sau fiara cu două coarne, care se ridică din pământ și interzice întregii lumi să cumpere sau să vândă — cu excepția celor care au semnul fiarei.

Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Și exercita toată autoritatea primei fiare în fața primei fiare și făcea ca pământul și pe cei ce locuiesc în el să se închine primei fiare, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și făcea minuni mari, până acolo încât făcea să coboare foc din cer pe pământ în văzul oamenilor, și amăgea pe cei ce locuiesc pe pământ prin acele minuni pe care i se dăduse să le facă în fața primei fiare, spunând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei, care avusese rana de sabie și a rămas în viață. Și i s-a dat putere să dea suflare de viață chipului fiarei, pentru ca chipul fiarei să și vorbească și să facă să fie uciși toți câți nu se vor închina chipului fiarei. Și îi făcea pe toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor; și pentru ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde decât cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei.

Aici este înțelepciunea. Cel ce are pricepere să socotească numărul fiarei: căci este număr de om; iar numărul ei este șase sute șazeci și șase. Apocalipsa 13:11-18.

În acest pasaj se regăsesc șapte trăsături profetice principale asociate cu fiara din pământ cu două coarne. El exercită puterea fiarei care a fost înaintea lui; el îi face pe toți oamenii din lume să se închine fiarei care a fost înaintea lui; el săvârșește mari minuni pe care toți oamenii le văd; el înșală întreaga lume și poruncește lumii să facă un chip al fiarei care a fost înaintea lui; el dă viață chipului fiarei și acesta vorbește; el constrânge, sub pedeapsa morții, întreaga lume să se închine chipului fiarei; și el constrânge întreaga lume să primească semnul fie pe frunte, fie pe mână și le interzice celor care nu au semnul, numele sau numărul fiarei să cumpere și să vândă.

Lucrarea de amăgire înfăptuită de fiara care se ridică „din pământ” din versetul unsprezece este atât de înșelătoare și de puternică, încât „îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ”. Întreaga lume va fi amăgită de Statele Unite. Adică, cu excepția Bisericii lui Dumnezeu — întreaga lume urmează să fie amăgită să primească semnul antihristului. Evenimentele profetice care preced această amăgire la scară mondială sunt deja în curs de desfășurare.

Există relatări din Biblie pe care majoritatea oamenilor le cunosc, fie și doar la un nivel superficial. Cei mai mulți au auzit despre confruntările dintre Moise și Faraon, Daniel și Nebucadnețar sau Isus și Pilat. Oamenii cunosc aceste relatări biblice la niveluri diferite de înțelegere, dar nu recunosc

neapărat că profeția biblică identifică în mod direct și foarte specific împărați și împărății. Așa a fost cu siguranță și în cazul lui Moise, Daniel și Hristos. Egiptul, Babilonul și Roma au fost toate identificate în mod specific în profeția biblică, cu mult înainte ca istoria să consemneze împlinirea predicțiilor privitoare la împărățiile lor respective. Dumnezeu nu Se schimbă niciodată.

Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb; de aceea, voi, fiii lui Iacov, nu ați fost nimiciviți.
Maleahi 3:6.

Iisus Hristos, ieri și astăzi și în veci, este același. Evrei 13:8.

Faptul că Dumnezeu nu Se schimbă niciodată ne permite să aplicăm o logică simplă în analiza noastră cu privire la fiara pământească cu două coarne din Apocalipsa treisprezece. Deoarece știm că Dumnezeu a rostit profeții care identificau în mod direct împărățiile Egiptului, Babilonului și Romei, pe măsură ce fiecare interacționa cu Biserica lui Dumnezeu și o persecuta, putem stabili anumite fapte privitoare la fiara pământească din Apocalipsa treisprezece. Fiara pământească, asemenea Egiptului, Babilonului și Romei, va fi identificată în mod direct în profeția biblică înainte ca, în istorie, să se îplinească predicția privitoare la acea națiune. Afirm că putem stabili acest fapt pe baza unei reguli biblice foarte simple, dar importante. Regula stabilește că adevărul se întemeiază pe mărturia a doi martori.

Pe mărturia a doi martori sau a trei martori să fie omorât cel vinovat de moarte; dar pe mărturia unui singur martor să nu fie omorât. Deuteronomul 17:6.

Un singur martor să nu se ridice împotriva unui om pentru vreo nelegiuire sau pentru vreun păcat, pentru orice păcat pe care l-a săvârșit; prin mărturia a doi martori sau prin mărturia a trei martori se va statornici pricina. Deuteronom 19:15.

Aceasta este a treia oară când vin la voi. În gura a doi sau trei martori va fi statornicit orice cuvânt. 2 Corinteni 13:1.

Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire, decât din gura a doi sau trei martori. 1 Timotei 5:19.

Profeția biblică a prezis prăbușirea Egiptului antic, când Dumnezeu a luat măsuri împotriva faraonului răzvrătit al Egiptului. Profeția biblică a prezis ascensiunea și căderea Babilonului antic, luând totodată măsuri împotriva regilor răzvrățiți ai Babilonului. Profeția biblică a prezis ascensiunea și căderea imperiului Romei păgâne și a identificat și a luat măsuri împotriva reprezentanților corupți ai Romei. Consecvența caracterului neschimbător al lui Dumnezeu atestă că cea mai însemnată împărăție menționată în profeția biblică — fiara pământului din Apocalipsa treisprezece — va fi în mod cert identificată de profeția biblică.

Când se va împlini profeția despre fiara pământului din Apocalipsa, capitolul treisprezece, Biserica lui Dumnezeu se va confrunta cu conducerea politică și religioasă a fiarei pământului, așa cum o ilustrează profetic Moise, Daniel și Hristos. Rolul profetic al Statelor Unite la sfârșitul lumii este un subiect principal al profeției biblice. Pe măsură ce dezvoltăm informațiile biblice care identifică rolul Statelor Unite în profeția biblică, vom folosi reguli care se găsesc în Biblie, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu are nevoie de definiție omenească. Israelul din vechime a primit reguli ceremoniale,

reguli de sănătate, zece reguli morale, reguli pentru agricultură și așa mai departe. Dumnezeu este un Dumnezeu al rânduiei.

Toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială. 1 Corinteni 14:40.

Scriptura nu oferă nicio mărturie care să sugereze că o persoană ar fi binecuvântată prin simpla nesocotire a regulilor date de Dumnezeu. Cine se poate aștepta să fie binecuvântat dacă nesocotește regulile de interpretare profetică stabilite în și de Scriptură în vederea studiului profetic?

Veniți acum, să ne judecăm împreună, zice Domnul: de vor fi păcatele voastre ca stacojiul, vor fi albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, vor fi ca lâna. Isaia 1:18.

Pe măsură ce aplicăm regulile biblice, vom lăsa Biblia să stabilească și să valideze dacă regulile sunt autentice sau false. Așa cum se întâmplă cu toate regulile lui Dumnezeu, există întotdeauna o contrafacere satanică a acestor reguli. Prin urmare, este necesar ca, atunci când o regulă este folosită pentru a stabili un adevăr, atât adevărul identificat, cât și regula folosită să fie testate.

Preaiubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci încercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; căci mulți proroci mincinoși au ieșit în lume. 1 Ioan 4:1.

Un alt scop, dincolo de identificarea rolului profetic al Statelor Unite în acest studiu, este acela de a identifica mesajul tainic din cartea Apocalipsei pe care Isus l-a ascuns până la această generație anume.

Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru; iar cele descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele acestei legi. Deuteronom 29:29.

Tainele profetice ale lui Dumnezeu care sunt descoperite au ca scop a le permite celor ce primesc taina să păzească Legea Lui. Oamenii nu pot păzi Legea Lui decât dacă ea este scrisă pe inima lor. Taina care este despecetluită în Cartea Apocalipsei face parte din lucrarea prin care Duhul Sfânt scrie Legea lui Dumnezeu înăuntrul nostru și pe inimile noastre. Taina care este deschisă poporului lui Dumnezeu, atunci când și dacă este primită prin credință, stabilește Noul Legământ.

Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda: nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului; legământul Meu pe care l-au încălcat, deși Eu le-am fost soț, zice Domnul; ci acesta va fi legământul pe care îl voi încheia cu casa lui Israel: după zilele acelea, zice Domnul, voi pune legea Mea în lăuntru lor și o voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Ieremia 31:31-33.

„În zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său păzitor al poruncilor urmează să fie reînnoit.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Apocalipsa 1:1-3 Ultimul mesaj de avertizare:

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu l-a dat-o, ca să le arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și, trimițându-l prin îngerul Său, a făcut-o cunoscută robului Său Ioan, care a dat mărturie despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus

Hristos, precum și despre toate câte a văzut. Fericit este cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1-3.

Primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsă arată că „Descoperirea lui Isus Hristos” este mesajul final adresat omenirii. Este în mod clar un mesaj, deoarece „Descoperirea lui Isus Hristos” i-a fost dată Lui de către Tatăl ceresc, pentru a le arăta slujitorilor Săi ceea ce „trebuie să se întâmple în curând”.

Ni se spune să luăm în considerare că «Duhul Sfânt a rânduit astfel lucrurile, atât în darea profeției», cât și «în evenimentele înfățișate».

"Duhul Sfânt a rânduit astfel lucrurile, atât în darea profeției, cât și în evenimentele prezentate, spre a învăța că agentul omenesc trebuie să fie ținut în afara vederii, ascuns în Hristos, și că Domnul Dumnezeu al cerului și legea Sa trebuie să fie înălțați. Citiți cartea lui Daniel. Evocați, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo." Testimonies to Ministers, 112.

„Evenimentele înfățișate” și, de asemenea, „darea profeției” din primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsă ilustrează în mod specific procesul pas cu pas prin care Dumnezeu le comunică oamenilor și, de asemenea, precizează că mesajul care este comunicat se numește „Revelația lui Isus Hristos”.

Isus Hristos a făcut apoi două lucruri cu mesajul pe care l-a primit de la Dumnezeu. El a trimis mesajul prin îngerul Său și, de asemenea, l-a făcut cunoscut prin acel înger. Îngerul Său a dus apoi mesajul la profetul Ioan, care l-a consemnat în scris și l-a trimis bisericilor, pentru tine și pentru mine. Primele trei versete au fost "astfel alcătuite" de "Duhul Sfânt", încât să sublinieze atât "mesajul", cât și "procesul de comunicare" implicat în transmiterea mesajului.

Cele trei versete pe care le avem în vedere prezintă mesajul final adresat omenirii, dar nu doar mesajul final—mai important, cele trei versete reprezintă ultimul mesaj de „avertizare” pentru planeta Pământ. Caracterul de „avertizare” al mesajului este evidențiat atunci când sunt identificați drept „binecuvântați” aceia care au citit, au ascultat și au păzit „cele scrise în ea”. Există o categorie de persoane care nu vor citi și nici nu vor asculta un avertisment prezentat ca „Revelația lui Isus Hristos”. Este imposibil ca ei să fie binecuvântați. Este evident că, dacă există o categorie care este binecuvântată pentru citirea, ascultarea și păzirea celor scrise, atunci există o categorie care nu este binecuvântată. Va citi, va asculta și va păzi cineva mesajul Revelației lui Isus Hristos? Dacă da, va fi binecuvântat; dacă nu, va fi blestemat.

Spune prorocul: „Fericit este cel ce citește” — sunt unii care nu vor să citească; binecuvântarea nu este pentru ei. „Și cei ce aud” — sunt, de asemenea, unii care nu vor să audă nimic cu privire la profețiile; binecuvântarea nu este pentru această categorie. „Și păzesc acele lucruri care sunt scrise în ea” — mulți refuză să ia aminte la avertizările și îndrumările cuprinse în Apocalipsa; niciunul dintre aceștia nu poate revendica binecuvântarea făgăduită. Toți cei care ridiculizează subiectele profeției și își bat joc de simbolurile date aici în chip solemn, toți cei care refuză să-și reformeze viața și să se pregătească pentru venirea Fiului omului, vor rămâne fără binecuvântare. Marea Controversă, 341.

Expresia „vremea este aproape” din versetul trei indică faptul că este vorba despre un timp specific în care ultimul mesaj de avertizare își face apariția în istorie. „Vremea” — (un timp specific) — „este aproape.” Un timp specific este pe punctul de a sosi, căci este aproape, iar poporul lui Dumnezeu (reprezentat de Ioan) înțelege mesajul înainte ca „vremea” să sosească. Ioan a scris cartea Apocalipsei către sfârșitul primului secol, totuși aceste versete indică faptul că va exista un moment în istorie, mult după anul 100, când mesajul final de avertizare va fi proclamat. Când acea „vreme este” „aproape”, mesajul care identifică „lucrurile care trebuie să se întâmple în curând” va fi descoperit slujitorilor lui Dumnezeu.

În această serie de articole, Biblia și scrierile lui Ellen White vor fi folosite drept autoritate pentru a susține explicația pasajelor biblice pe care le cităm.

Vom face, de asemenea, trimitere la regulile de interpretare profetică reunite de William Miller și la regulile identificate în compilația intitulată Chei Profetice. Vom utiliza, de asemenea, studiul profetic numit Tăblițele lui Habacuc.

Nu intenționăm să definim fiecare regulă pe care o întrebuițăm. Pentru concizie, ne vom limita să facem trimitere la compilația Cheile Profetice, pentru oricine dorește să citească o demonstrație mai detaliată a regulii. Prin seria Tabelele lui Habacuc, intenționăm să indicăm anumite prezentări în care un subiect pe care îl vom atinge doar pe scurt este tratat în mai mare profunzime.

Pe măsură ce parcurgem un studiu al Cărții Apocalipsei, încurajăm contribuțiile din partea publicului, însă vom răspunde doar acelor intervenții care sprijină studiul aflat în derulare. Sfera discuției noastre va include seria actuală de prezentări, regulile profetice pe care le aplicăm și informațiile găsite în Tabelele lui Habacuc.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu I-a dat-o, ca să le arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și, trimițând-o prin îngerul Său, a făcut-o cunoscută robului Său Ioan, care a dat mărturie despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, precum și despre toate câte a văzut. Fericit este cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1-3.

Cuvântul grec tradus ca „signified” înseamnă „a indica”. El a trimis mesajul prin îngerul „său” și l-a indicat prin îngerul „său”. Îngerul „său” este Gabriel.

Cuvintele îngerului: «Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu», arată că el deține o poziție de mare cinste în curțile cerești. Când a venit cu un mesaj la Daniel, a spus: «Nu este nimeni care să-mi stea alături în aceste lucruri, afară de Mihail [Hristos], Voievodul vostru.» Daniel 10:21. Despre Gabriel vorbește Mântuitorul în Apocalipsă, spunând că «El a trimis și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan.» Apocalipsa 1:1. Dorul veacurilor, 99.

Îngerul Gabriel este trimis cu solia, iar îngerul Gabriel reprezintă, de asemenea, solia. Când omenirea ajunge în momentul din istorie când „vremea este aproape” pentru ca solia finală de avertizare să fie proclamată, acea solie finală este reprezentată de un înger. În cartea Apocalipsei, „soliile” sunt adesea reprezentate prin îngeri și, desigur, cuvântul grecesc tradus prin „înger” în Apocalipsă înseamnă „mesager”.

Orice descoperire a adevărului lui Dumnezeu care a apărut în istorie este, în mod cert, o revelație a lui Isus Hristos, însă Revelația lui Isus Hristos din capitolul întâi al Apocalipsei este avertismentul final pentru omenire și are loc într-un moment specific, care este prezentat ca fiind un "timp". Există un alt pasaj în cartea Apocalipsei în care Ioan face referire la faptul că "timpul este aproape". Acel pasaj oferă un al doilea martor pentru a verifica afirmațiile inițiale pe care le-am făcut cu privire la versetele 1–3.

Și mi-a zis: Aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate; și Domnul Dumnezeu al sfinților profeți a trimis pe îngerul Său ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. Iată, Eu vin curând; fericit este cel ce păzește cuvintele profeției acestei cărți.

Iar eu, Ioan, am văzut aceste lucruri și le-am auzit. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, am căzut înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat aceste lucruri, ca să mă închin.

Atunci el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta; căci eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, profeții, și cu cei ce păzesc cuvintele cărții acesteia; închină-te lui Dumnezeu.

Și el mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției cărții acesteia, căci vremea este aproape. Cel nedrept să fie nedrept în continuare; și cel întinat să fie întinat în continuare; și cel drept să fie drept în continuare; și cel sfânt să fie sfânt în continuare. Apocalipsa 22:6-11.

La sfârșitul cărții Apocalipsei găsim același subiect ca la începutul Apocalipsei. Se face din nou referire la procesul de comunicare și la mesaj atunci când „Domnul Dumnezeu” „a trimis pe îngerul Său ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând”. Iar îndată ce robilor le este arătat mesajul care identifică „lucrurile care trebuie să se întâmple în curând”, Hristos anunță că El vine curând. Acesta este mesajul care precede cea de-a doua venire a lui Hristos și, prin urmare, este mesajul final de avertizare — același mesaj reprezentat ca „Apocalipsa lui Isus Hristos” în versetul întâi al capitolului întâi. Bindecuvântarea care este promisă în primele trei versete ale Apocalipsei este repetată prin afirmația: „binecuvântat este cel ce păzește cuvintele profeției acestei cărți”.

În aceste versete găsim o extindere a procesului de comunicare expus în capitolul întâi, căci constatăm că, după ce Gabriel îi transmite lui Ioan mesajul, Ioan este atât de copleșit de mesaj încât caută să i se închine lui Gabriel, care apoi folosește neînțelegerea lui Ioan pentru a arăta că îngerii cerești, profeții pământești și toți cei care păzesc cuvintele mesajului sunt „împreună-slujitori” care trebuie să se închine Dumnezeului-Creator, nu creației lui Dumnezeu.

Aceste versete descriu aceleași evenimente și același mesaj pe care le avem în vedere în capitolul întâi. Ele repetă cuvintele credincioase și adevărate care le arată slujitorilor lui Dumnezeu ce trebuie să se împlinescă în curând. Mesajul este din nou așezat în contextul procesului de comunicare dintre Dumnezeu și slujitorii Săi. În capitolul douăzeci și doi găsim dovezi suplimentare că mesajul este mesajul final de avertizare, căci „timpul” care este „aproape” este marcat ca petrecându-se chiar înainte de închiderea timpului de har pentru omenire, întrucât rostirea: „Cel ce este nedrept, să fie nedrept încă; și cel ce este întinat, să fie întinat încă; și cel ce este drept, să fie drept încă; și cel ce este sfânt, să fie sfânt încă” marchează închiderea timpului de har, marcând începutul celor șapte plăgi de pe urmă, care, la rândul lor, se încheie cu A Doua

Venire a lui Hristos.

„În vremea aceea se va ridica Mihail, marele Voievod, care stă pentru fiii poporului tău: și va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamuri până la vremea aceea: și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, toți cei care vor fi găsiți înscriși în carte.” Daniel 12:1.

Când solia celui de-al treilea înger se încheie, mila nu mai mijlocește pentru locuitorii vinovați ai pământului. Poporul lui Dumnezeu și-a împlinit lucrarea. Ei au primit „ploaia târzie”, „înviorarea care vine din prezența Domnului” și sunt pregătiți pentru ceasul de încercare dinaintea lor. Îngerii se grăbesc înapoi și încolo în cer. Un înger, întorcându-se de pe pământ, anunță că lucrarea lui este încheiată; încercarea finală a fost adusă asupra lumii, iar toți cei care s-au dovedit loiali preceptelor divine au primit „sigiliul Dumnezeului celui viu”. Atunci Isus încetează mijlocirea Sa în sanctuarul ceresc. Își ridică mâinile și, cu glas tare, spune: „S-a isprăvit”; iar toată oștirea îngerească își depune coroanele când El face solemnă declarație: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; și cine este întinat să se întineze și mai departe; și cine este drept să trăiască în dreptate și mai departe; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.” Apocalipsa 22:11. Fiecare caz a fost hotărât pentru viață sau pentru moarte. Marea Luptă, 613.

La începutul și la sfârșitul Cărții Apocalipsei este prezentată aceeași istorie. Coroborarea celor două pasaje ne permite să înțelegem că „Descoperirea lui Isus Hristos” este mesajul final de avertizare adresat omenirii înaintea celei de-a Doua Veniri a lui Hristos. Mesajul este reprezentat simbolic de un înger care sosește chiar înainte de închiderea timpului de probă. Mesajul împarte omenirea în două clase, în funcție de faptul dacă citesc, aud și păzesc mesajul care este desigilat atunci când „vremea este aproape”, chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, profețiile referitoare la zilele de pe urmă reclamă în mod deosebit studiul nostru. Ultima carte a Noului Testament este plină de adevăr pe care trebuie să-l înțelegem. Satana a orbit mințile multora, astfel încât au primit cu bucurie orice pretext pentru a nu face din Apocalipsă obiectul studiului lor.

Cartea Apocalipsei, în legătură cu cartea lui Daniel, reclamă un studiu atent. Fiecare învățător temător de Dumnezeu să cugete la cum poate înțelege și prezenta cât mai limpede Evanghelia pe care Mântuitorul nostru a venit în persoană s-o facă cunoscută slujitorului Său Ioan — «Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.» Nimeni să nu se descurajeze în studiul Apocalipsei din pricina simbolurilor ei aparent mistice. «Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare.» «Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc cele scrise în ea; căci vremea este aproape.» Suntem datori să proclamăm lumii marile și solemne adevăruri cuprinse în cartea Apocalipsei. Aceste adevăruri trebuie să pătrundă în chiar planurile și principiile Bisericii lui Dumnezeu. Ar trebui să existe un studiu mai atent și mai sârguincios al acestei cărți, o prezentare mai stăruitoare a adevărilor pe care le conține, adevăruri care îi privesc pe toți cei ce trăiesc în aceste zile de pe urmă. Toți cei ce se pregătesc să-și întâlnească Domnul ar trebui să facă din această carte obiectul unui studiu stăruitor și al unei rugăciuni stăruitoare. Ea este tocmai ceea ce semnifică numele ei — o descoperire a celor mai importante evenimente care

urmează să aibă loc în zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ. Ioan, din pricina credințioșiei sale față de cuvântul lui Dumnezeu și față de mărturia lui Hristos, a fost exilat pe Insula Patmos. Dar exilul său nu l-a despărțit de Hristos. Domnul Și-a cercetat slujitorul credincios în exilul său și i-a dat învățătură cu privire la ceea ce avea să vină asupra lumii.

Această instrucțiune este de cea mai mare importanță pentru noi; căci trăim în zilele din urmă ale istoriei acestui pământ. În curând vom intra în împlinirea evenimentelor pe care Hristos i le-a arătat lui Ioan că urmau să aibă loc. În timp ce mesagerii Domnului prezintă aceste adevăruri solemne, ei trebuie să înțeleagă că tratează subiecte de interes veșnic și ar trebui să caute botezul Duhului Sfânt, pentru ca ei să vorbească nu propriile lor cuvinte, ci cuvintele pe care Dumnezeu li le-a dat.

Cartea Apocalipsei trebuie deschisă poporului. Mulți au fost învățați că este o carte pecetluită, dar ea este pecetluită numai pentru aceia care resping adevărul și lumina. Adevărurile cuprinse în ea trebuie proclamate, pentru ca oamenii să aibă prilejul de a se pregăti pentru evenimentele care urmează atât de curând să aibă loc. Solia îngerului al treilea trebuie prezentată ca singura speranță pentru mântuirea unei lumi care piere.

Primejdiile zilelor de pe urmă sunt peste noi, iar în lucrarea noastră trebuie să avertizăm poporul cu privire la primejdia în care se află. Să nu lăsăm neabordate scenele solemne pe care profeția le-a descoperit ca fiind pe punctul de a avea loc curând. Suntem soli ai lui Dumnezeu; nu avem timp de pierdut. Cei care voiesc să fie împreună-lucrători cu Domnul nostru Isus Hristos vor dovedi un interes profund pentru adevărurile cuprinse în această carte. Prin condei și prin glas se vor strădui să facă clare lucrurile minunate pe care Hristos a venit din cer să le descopere. Signs of the Times, 4 iulie 1906.

Cu peste o sută de ani în urmă, în 1906, ni s-a adus la cunoștință că în curând „vom intra în împlinirea evenimentelor pe care Hristos i le-a arătat lui Ioan că urmeau să aibă loc”. Mesajul era încă pecetluit în 1906. Este important să înțelegem că mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos este dezvăluit poporului lui Dumnezeu chiar înainte ca evenimentele să aibă loc. Ni se spune despre cartea Apocalipsei: „Ea este tocmai ceea ce semnifică numele ei — o descoperire a celor mai importante evenimente care urmează să aibă loc în zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ.”

Ele sunt deschise, astfel încât poporul lui Dumnezeu să poată proclama avertizarea, pentru ca cei care aud avertizarea să „aibă ocazia să se pregătească pentru evenimentele care urmează atât de curând să aibă loc”. Este demn de remarcat (căci Ioan reprezintă poporul lui Dumnezeu în perioada istorică în care mesajul urmează să fie proclamat) că Ioan identifică cele două motive pentru care era persecutat. A fost „din pricina încrederii sale credincioase în cuvântul lui Dumnezeu și în mărturia lui Hristos” că el „a fost exilat pe insula Patmos”. El a fost exilat pentru că a acceptat atât Biblia, cât și Duhul Profeției, care este „mărturia lui Isus”.

Și am căzut la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a spus: Vezi să nu faci aceasta; sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi care au mărturia lui Isus. Închină-te lui Dumnezeu, căci mărturia lui Isus este duhul profeției. Apocalipsa 19:10.

Ioan reprezintă un popor la sfârșitul lumii, care înțelege mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos și care este persecutat pentru susținerea atât a Bibliei, cât și a Spiritului Profetic.

În primele trei versete ale capitolului întâi este subliniat procesul comunicării dintre Dumnezeu Tatăl și slujitorii Săi. Capitolul douăzeci și doi aduce completări narațiunii privitoare la procesul comunicării. Cele două pasaje reprezintă începutul și sfârșitul cărții Apocalipsei și, împreună, detaliază rolul lui Ioan în ilustrarea profetică. El nu este doar cel care a consemnat cuvintele Apocalipsei, ci îi reprezintă și pe cei de la sfârșitul lumii care comunică mesajul final de avertizare.

Domnul a dat cuvântul; mare a fost ceata celor ce l-au vestit. Psalmii 68:11

Ioan a „văzut” și a „auzit” „lucrurile” care constituie mesajul și i-a fost poruncit să-l scrie și să-l trimită către biserici.

Zicând: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; iar ceea ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: la Efes, la Smirna, la Pergam, la Tiatira, la Sardes, la Filadelfia și la Laodicea. Apocalipsa 1:19.

Ceea ce a «auzit» și a «văzut» i s-a poruncit să consemneze în scris și să trimită către cele șapte biserici din Asia Mică, dar, când a fost vorba de fiecare biserică în parte, Isus i-a dictat mesajele direct lui Ioan, căci fiecare mesaj adresat fiecăreia dintre cele șapte biserici începe cu formula: «Și către îngerul bisericii din ... scrie.» Isus a dictat mesajele individuale bisericilor.

Iisus i-a dictat lui Ioan și, de asemenea, Iisus i-a spus lui Ioan să scrie ceea ce a văzut și a auzit, și o dată Iisus i-a spus lui Ioan să „nu” scrie ceea ce auzise.

Și a strigat cu glas puternic, cum răcnește un leu; și, când a strigat, cele șapte tunete și-au rostit glasurile. Iar când cele șapte tunete și-au rostit glasurile, eram gata să scriu; și am auzit un glas din cer zicându-mi: Pecetluiește cele pe care le-au rostit cele șapte tunete și nu le scrie. Apocalipsa 10:3, 4.

Lui Ioan i s-a spus să pecetluiască ceea ce au rostit cele șapte tunete și, în felul acesta, el pecetluia mesajul celor șapte tunete, așa cum lui Daniel i s-a poruncit să-și pecetluiască cartea până la vremea sfârșitului.

Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor cutreiera încoace și încolo, iar cunoașterea va spori. . . . Și el a zis: Du-te în drumul tău, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Daniel 12:4, 9.

„După ce aceste șapte tunete și-au rostit glasurile, i se dă lui Ioan porunca, așa cum i s-a dat lui Daniel, cu privire la cârticică: «Pecetluiește acele lucruri pe care le-au rostit cele șapte tunete.»” Comentariul biblic al Adventiștilor de Ziua a Șaptea, volumul 7, 971.

Ceea ce identificăm este că atât la sfârșitul, cât și la începutul cărții Apocalipsei este identificat un mesaj. Este de asemenea identificat procesul comunicării acelui mesaj. Rolul pe care îl are Ioan în comunicarea mesajului este abordat în mod specific. Uneori el a scris pur și simplu ceea ce a văzut și a auzit. Alteori i s-a dictat, iar o dată i s-a spus să nu scrie ceea ce auzise. Mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos este dat de către Tatăl, lui Isus, lui Gabriel, iar apoi profetului Ioan, căruia i s-a

încredințat responsabilitatea de a scrie mesajul și de a-l trimite bisericilor.

Scrie lucrurile pe care le-ai văzut, pe cele care sunt și pe cele care vor fi după acestea.
Apocalipsa 1:19.

Se poate citi versetul fără a recunoaște principiul profetic identificat în porunca dată lui Ioan de a scrie. A consemna în scris „lucruri” văzute și auzite înseamnă a înregistra istoria actuală, căci în vremea lui Ioan acele „lucruri” existau. Consemnarea istoriei actuale și, prin aceasta, consemnarea simultană a lucrurilor care vor fi în viitor constituie regula profetică principală în cartea Apocalipsei. Ioan este folosit pentru a sublinia și a ilustra tocmai acel principiu și importanța lui, căci, în esență, i s-a poruncit: „Scrie lucrurile care sunt, iar, făcând astfel, vei scrie lucrurile care vor fi după acestea”, fiindcă istoria se repetă. Această tehnică profetică este semnătura lui Isus, căci o semnătură este un nume, iar Numele Lui în capitolul întâi al Apocalipsei este Alfa și Omega. El identifică sfârșitul cu începutul.

Noi tocmai începem studiul „Descoperirii lui Isus Hristos” și, în prezent, luăm în considerare primele trei versete ale capitolului întâi. Mesajul final de avertizare, intitulat „Descoperirea lui Isus Hristos”, este transmis de Tatăl ceresc lui Isus, de la Isus lui Gabriel, și de la Gabriel lui Ioan, care îl consemnează într-o carte ce urmează a fi trimisă bisericilor. Deoarece mesajul poartă în mod atât de direct numele „Descoperirea lui Isus Hristos”, este important să observăm că, dintre toate elementele care au fost scrise oamenilor prin Cuvântul inspirat și care Îl revelează pe Hristos, cea trăsătură esențială privitoare la cine este și ce este Isus este ilustrată în însăși activitatea lui Ioan de a consemna mesajul. Pe când scria lucrurile care atunci erau, el scria totodată și lucrurile care încă aveau să fie.

Adevărul că istoria se repetă este ilustrat atunci când Ioan consemnează un avertisment pentru vremea lui, care este totodată un avertisment pentru o vreme viitoare. Când Ioan a scris celor șapte biserici, la începutul Bisericii creștine, el a consemnat totodată un avertisment pentru Biserica creștină de la sfârșitul lumii. Acest atribut al caracterului lui Hristos este reprezentat atunci când Hristos este numit Alfa și Omega, sau începutul și sfârșitul, sau Cel dintâi și Cel de pe urmă. De fapt, Biblia identifică acest atribut al caracterului lui Hristos drept ceea ce dovedește că El este singurul Dumnezeu.

În capitolul întâi al Apocalipsei Îl găsim pe Isus identificându-Se drept Alfa și Omega.

În ziua Domnului eram în Duhul și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca de trâmbiță, zicând: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia; către Efes, și către Smirna, și către Pergam, și către Tiatira, și către Sardes, și către Filadelfia, și către Laodicea.

Și m-am întors să văd glasul care vorbea cu mine. Și, întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur; iar în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Unul asemenea Fiului Omului, îmbrăcat cu o haină până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna, la fel de albe ca zăpada; și ochii Lui erau ca o flacără de foc; iar picioarele Lui erau asemenea aramei lămurite, ca și cum ar fi ars într-un cuptor; iar glasul Lui era ca vuietul multor ape. Și în mâna Lui dreaptă avea șapte stele; și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri; iar fața

Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui.

Și când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. Și El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și mi-a zis: „Nu te teme; Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă.” Apocalipsa 1:10-17.

Este mult adevăr în aceste versete, dar aici aș sublinia doar că, atunci când Ioan a auzit glasul ca de trâmbiță al lui Hristos și s-a întors să vadă cine îi vorbea, L-a văzut pe Isus Hristos ca Marele Preot ceresc, în locul sfânt al sanctuarului ceresc. Apoi Isus S-a identificat ca Alfa și Omega și ca Cel dintâi și Cel de pe urmă. În mesajul din primele trei versete și în felul în care este comunicat am găsit un fir al adevărului care corespundea firului adevărului de la sfârșitul Apocalipsei. În calitate de Alfa și Omega, Isus pune în corespondență sfârșitul cu începutul, pe cel de pe urmă cu cel dintâi. La sfârșitul cărții Apocalipsei, ca și la început, El Se identifică din nou ca Alfa și Omega.

Și mi-a zis: Aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate; și Domnul Dumnezeu al sfinților profeți a trimis pe îngerul Său ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. Iată, Eu vin curând; fericit este cel ce păzește cuvintele profeției acestei cărți.

Eu, Ioan, am văzut aceste lucruri și le-am auzit. Și, după ce am auzit și am văzut, m-am prosternat înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat aceste lucruri, ca să mă închin. Atunci el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta; căci eu sunt conslujitorul tău și al fraților tăi, profeții, și al celor care păzesc cuvintele acestei cărți; închină-te lui Dumnezeu.

Și mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta; căci vremea este aproape.”

Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe.

Și iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecărui om după cum va fi fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Apocalipsa 22:7-13.

Cartea Apocalipsei descrie cu grijă că, atunci când Ioan consemnează mesajul, acesta este întemeiat pe principiul potrivit căruia începutul îl ilustrează pe sfârșit. Acest mesaj este primul adevăr dezvăluit în Cartea Apocalipsei, iar același adevăr este și ultimul rostit în carte. Iar în mărturia de la începutul și la sfârșitul Cărții Apocalipsei, Isus se identifică drept Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, precum și Cel dintâi și Cel de pe urmă.

Primele trei versete ale cărții Apocalipsei identifică mesajul final de avertizare pentru omenire. Este avertizarea care precede cele șapte din urmă plăgi și a Doua Venire a lui Hristos. Mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos a fost „trimis și făcut cunoscut” „prin îngerul Său.”

Același mesaj de avertizare este apoi identificat în ultimul pasaj al Apocalipsei și este, de asemenea, reprezentat drept al treilea înger din capitolul paisprezece al Apocalipsei.

Și al treilea înger i-a urmat, zicând cu glas mare: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, acela va bea și el din vinul mănecii lui Dumnezeu,

turnat neamestecat în paharul indignării Lui; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Iar fumul chinului lor se ridică în vecii vecilor; și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei. Apocalipsa 14:9-11.

Mesajul final de avertizare este cel reprezentat prin al treilea înger. Este avertizarea finală, căci ea identifică în mod direct ultimul test pentru omenire. Mai există un alt înger care urmează și i se alătură îngerului al treilea, iar acel înger este, de asemenea, mesajul final de avertizare.

Și după acestea am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu tărie, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor, și închisoare a oricărui duh necurat, și colivie a oricărei păsări necurate și urâcioase. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărații pământului au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul desfătărilor ei.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, iar Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Apocalipsa 18:1-5.

Mesajul care constituie Apocalipsa lui Isus Hristos este înfățișat în capitolul întâi, capitolul paisprezece, capitolul optsprezece și capitolul douăzeci și doi. Mesajul este făcut cunoscut printr-un înger care este identificat, în prima și în ultima referință din Apocalipsă, drept îngerul Gabriel, iar apoi, în capitolele paisprezece și optsprezece, mesajul este reprezentat simbolic de un înger care zboară în cer sau care coboară din cer.

Îngerul care coboară din cer în capitolul optsprezece este prefigurat mai devreme, în capitolul zece, când un înger coboară și își pune un picior pe pământ, iar pe celălalt pe mare. Acel înger are o carte pe care lui Ioan i se poruncește s-o mănânce, iar aceasta îi face gura dulce și pântecele amar. Cartea pe care o mănâncă Ioan este un mesaj, iar mesajul reprezentat de cărticică prefigurează mesajul îngerului din Apocalipsa, capitolul optsprezece, astfel încât și acesta este o reprezentare a mesajului final de avertizare.

Ni se spune că mesajul lui Dumnezeu a fost trimis și făcut cunoscut printr-un înger, iar când cercetăm cu atenție ilustrarea mesajului final de avertizare în cartea Apocalipsei, constatăm că de șapte ori un înger semnifică mesajul final de avertizare. În prima și în ultima situație a fost îngerul Gabriel. Apoi, în Apocalipsa zece, avem un înger care coboară, având în mână o cărticică. În Apocalipsa paisprezece avem încă trei îngeri, toți reprezentând mesajul final de avertizare. Apoi, în Apocalipsa optsprezece avem un alt înger care reprezintă același mesaj final de avertizare. Șapte mesaje finale de avertizare sunt reprezentate de îngeri. Primul și ultimul sunt îngerul Gabriel, iar cei cinci îngeri dintre primul și ultimul sunt îngeri simbolici.

Desigur, fiecare dintre cele șapte biserici are, de asemenea, un înger, însă aceștia poartă un mesaj către biserici, pe când mesajul final de avertizare despre care am discutat este un mesaj ce are întreaga lume drept audiență.

Cele șapte linii profetice care reprezintă mesajul final de avertizare ar trebui să fie analizate îndeaproape și armonizate între ele, dar în acest punct doresc doar să definesc un principiu de bază al Alfei și al Omegi. Prima menționare a unui subiect în Cuvântul lui Dumnezeu constituie cea mai importantă referință. Prima dată când termenul „sămânță” este menționat în Biblie este în Geneza 1:11, unde ni se spune că sămânța va produce „după soiul său”. Prima menționare a seminței subliniază că ea are ADN-ul necesar pentru a se reproduce. Isus a identificat Cuvântul lui Dumnezeu drept o sămânță.

În aceeași zi a ieșit Iisus din casă și S-a așezat la țărmul mării. Și mari mulțimi s-au adunat la El, încât S-a urcat într-o corabie și a șezut; iar întreaga mulțime stătea pe țărm. Și le-a vorbit multe în pilde, zicând:

Iată, a ieșit un semănător să semene; și, pe când semăna, o parte din sămânță a căzut lângă drum, și au venit păsările și au mâncat-o. Alta a căzut pe locuri pietroase, unde nu avea mult pământ; și a răsărit îndată, pentru că nu avea adâncime de pământ; iar când a răsărit soarele, a fost dogorită; și, fiindcă nu avea rădăcină, s-a veștejit. Alta a căzut între spini; și spinii au crescut și au înăbușit-o. Iar alta a căzut în pământ bun și a adus rod: una o sută, alta șaiszeci, alta treizeci. Cine are urechi de auzit, să audă.

Și ucenicii au venit la El și I-au zis: De ce le vorbești în pilde?

El, răspunzând, le-a zis: Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are i se va da și va avea din belșug; iar celui ce nu are i se va lua și ceea ce are. De aceea le vorbesc în pilde: pentru că, văzând, nu văd, și auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și se împlinește în ei prorocia lui Isaia, care zice: Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege; și, văzând, veți vedea și nu veți pricepe; că s-a îngroșat inima acestui popor, iar urechile lor au ajuns greoaie la auzit, și ochii i-au închis; ca nu cumva să vadă cu ochii, și să audă cu urechile, și să înțeleagă cu inima, și să se întoarcă, și Eu să-i vindec.

Dar fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd, și urechile voastre, pentru că aud. Căci, adevărat zic vouă: mulți proroci și oameni drepti au dorit să vadă cele pe care le vedeți voi și nu le-au văzut, și să audă cele pe care le auziți voi și nu le-au auzit.

Ascultați, deci, pilda semănătorului.

Când cineva aude cuvântul împărăției și nu-l înțelege, atunci vine cel rău și răpește ceea ce a fost semănat în inima lui. Acesta este cel ce a primit sămânța pe marginea drumului.

Iar cel ce a primit sămânța în locuri stâncoase este acela care aude cuvântul și îndată îl primește cu bucurie; dar nu are rădăcină în sine, ci ține doar până la o vreme; căci, când se ridică un necaz sau o prigoană din pricina cuvântului, îndată se smintește.

Cel ce a primit sămânța între spini este cel ce aude cuvântul; iar grija veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor înăbușă cuvântul, și el devine neroditor.

Dar cel ce a primit sămânța în pământul bun este acela care aude cuvântul și îl înțelege; acesta aduce rod și rodește: unul o sută, altul șaiszeci, altul treizeci. Matei 13:1-23.

O sămânță, care este Cuvântul lui Dumnezeu, conține întregul ADN necesar pentru a da naștere unei plante întregi. Prima mențiune a unui subiect în Cuvântul lui Dumnezeu cuprinde toate elementele acelui subiect, câte există. Acest fapt este identificat drept „regula primei mențiuni”. Cu cât această regulă este examinată mai îndeaproape, cu atât mai sigură se dovedește.

Înainte de a continua expunerea noastră cu privire la Alfa și Omega și la definirea Cuvântului lui Dumnezeu ca sămânță, se cuvine să luăm în considerare, din pasajul din Matei pe care tocmai l-am citat, câteva puncte relevante pentru reflecția noastră asupra cărții Apocalipsei. Toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru timpul lor decât pentru al nostru, astfel încât profetirea lor este în vigoare pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.

Acest pasaj oferă trei martori (Pavel, Petru și Ellen White), care depun mărturie cu privire la faptul că toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii, care este tocmai timpul când taina din cartea Apocalipsei este desigilată. Prin urmare, în Matei, capitolul treisprezece, când Isus a spus: "Ferice de ochii voștri, pentru că văd; și de urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți profeți și oameni dreți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți și nu le-au auzit", El exprima aceeași binecuvântare care este consemnată în primele trei versete ale capitolului întâi din cartea Apocalipsei.

Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc cele ce sunt scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3.

Isus a rostit pilda Semănătorului, iar apoi ucenicii sunt conduși să intre în dialog cu El cu privire la pildă. Dar înainte ca ei să fie aduși la dialog cu Isus, El a spus pentru ei și, mai cu seamă, pentru noi: „Cine are urechi de auzit, să audă.”

Isus rostește pilda și o încheie cu avertizarea adresată celor care voiesc să audă. Apoi ucenicii sunt introduși într-o discuție în care Isus abordează cel puțin trei idei semnificative. El identifică o distincție între două clase de ascultători și, făcând aceasta, face trimitere la un pasaj din cartea lui Isaia pentru a oferi un al doilea martor al celor două clase de ascultători (căci, să ne amintim, totul este așezat în contextul celor care voiesc să audă). A treia idee pe care o înaintează, dincolo de cele două clase de ascultători și de cartea lui Isaia ca al doilea martor, este faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este o sămânță. Prin urmare, faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este o sămânță face parte din ceea ce trebuie să fie auzit de către cei care aud Descoperirea lui Isus Hristos în capitolul întâi al Apocalipsei. Există doi ascultători în primele trei versete, așa cum există două clase de ascultători în Matei 13. Matei 13 adaugă pur și simplu unele lămuriri asupra diferitelor moduri în

care cei care refuză să audă fac alegerea de a nu auzi. Iar mărturia lui Isaia adaugă și mai mult la mesajul pe care trebuie să-l auzim.

În anul morții regelui Ozia am văzut pe Domnul șezând pe un tron înalt și înălțat, iar poalele mantiei Lui umpleau templul. Deasupra lui stăteau serafimi; fiecare avea șase aripi: cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele, și cu două zbura. Și strigau unul către altul și ziceau: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui. Și ușorii ușii s-au cutremurat la glasul celui ce striga, și casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: Vai de mine, căci sunt pierdut; fiindcă sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor.

Atunci, unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mână un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: Iată, acesta ți-a atins buzele; și nelegiuirea ta este îndepărtată, iar păcatul tău este ispășit.

Și am auzit glasul Domnului, care zicea: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?”
Atunci am zis: „Iată-mă; trimite-mă.”

Și El a zis: Du-te și spune acestui popor: Auzind veți auzi, dar nu veți înțelege; și văzând veți vedea, dar nu veți pricepe. Îngroașă inima acestui popor, îngreuiază-le urechile și închide-le ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie tămăduiți.

Atunci am zis: Doamne, până când? Iar El a răspuns: Până când cetățile vor fi pustiite fără locuitor, casele fără om, iar țara cu desăvârșire pustie; până când Domnul va îndepărta pe oameni departe și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Dar totuși în ea va fi o zecime, și ea se va întoarce și va fi mâncată: ca un tei și ca un stejar, al căror trunchi rămâne când își leapădă frunzele: așa sămânța sfântă va fi trunchiul ei. Isaia 6:1-13.

Desigur, acest pasaj din Isaia este absolut uimitor prin profunzimea temelor profetice pe care le abordează. Multe dintre aceste teme au fost discutate în repetate rânduri în Tablele lui Habacuc, așa că vom rezuma pe scurt punctele din pasaj care susțin considerarea noastră a referinței lui Isus la cuvântul Său ca fiind o sămânță.

S-a stabilit că Isaia, în pasaj, reprezintă un profet și, prin urmare, poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului. Mai important pentru argumentul nostru, Isaia reprezintă un popor care trăia în păcat, în timp ce activa în cadrul Bisericii lui Dumnezeu. Până când Isaia a avut revelația slavei lui Dumnezeu, nu și-a recunoscut propria păcătoșenie. Era laodicean, era orb.

Isaia condamnase păcatul altora; dar acum se vede expus aceleiași condamnări pe care o pronunțase asupra lor. Se mulțumise cu un ceremonial rece, lipsit de viață, în închinarea lui înaintea lui Dumnezeu. Nu își dăduse seama de aceasta până când i-a fost dată vedenia Domnului. Cât de neînsemnate i se arătau acum înțelepciunea și talentele, când contempla sfințenia și maiestatea sanctuarului. Cât de nevrednic era! Cât de nepotrivit pentru slujirea sfântă! Felul în care se vedea pe sine ar putea fi exprimat în limbajul apostolului Pavel: „O,

nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi din trupul acestei morți?”

Dar ajutor i-a fost trimis lui Isaia în strâmtorarea lui. „Atunci a zburat la mine unul dintre serafimi, având în mână un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleștele de pe altar; l-a atins de gura mea și a zis: Iată, acesta ți-a atins buzele; și nelegiuirea ta este îndepărtată, și păcatul tău este ispășit.” Isaia 6:6, 7.

Viziunea dată lui Isaia reprezintă starea poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă. Ei au privilegiul, prin credință, să vadă lucrarea care se desfășoară în sanctuarul ceresc. „Și Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer și s-a văzut, în Templul Său, chivotul legământului Său.” Privind prin credință în Sfânta Sfintelor și văzând lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc, ei își dau seama că sunt un popor cu buze necurate — un popor ale cărui buze au rostit adesea cuvinte deșarte și ale cărui talente nu au fost sfințite și întrebuințate spre slava lui Dumnezeu. Pe bună dreptate pot ei cădea în deznădejde când își pun în contrast propria slăbiciune și nevrednicie cu curăția și frumusețea caracterului slăvit al lui Hristos. Dar dacă ei, asemenea lui Isaia, vor primi impresia pe care Domnul voiește să o întipărească în inimă, dacă își vor smeri sufletele înaintea lui Dumnezeu, este nădejde pentru ei. Curcubeul făgăduinței este deasupra tronului, iar lucrarea făcută pentru Isaia va fi săvârșită în ei. Dumnezeu va răspunde rugăciunilor care izvorăsc dintr-o inimă zdrobită.

Scopul acestei mari și solemne lucrări a lui Dumnezeu este să strângă snopii pentru grânarul ceresc; căci pământul are să se umple de slava Domnului. Atunci nimeni să nu se descurajeze văzând nelegiuirea care domnește și auzind vorbirea care iese de pe buze necurate. Când puterile întunericului se aliniază în ordine de bătaie împotriva poporului lui Dumnezeu; când Satana își adună oștirile pentru ultimul mare conflict și puterea lui pare mare și aproape copleșitoare, atunci vederea limpede a slavei divine, a tronului înalt și înălțat, arcuri cu curcubeul făgăduinței, va da mângâiere, încredințare și pace. Review and Herald, 22 decembrie 1896.

Vedenia „reprezintă starea poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.” Cei din poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sunt laodiceeni.

Și îngerului Bisericii laodicienilor scrie: Acestea zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu: Îți știu faptele: că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de-ai fi rece sau fierbinte! Așadar, fiindcă ești căldicel și nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și n-am trebuință de nimic; și nu știi că ești ticălos, vrednic de milă, sărac, orb și gol: te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să te îmbraci și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și să-ți ungi ochii cu alifie, ca să vezi.

Pe toți câți îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc; fii, așadar, plin de râvnă și pocăiește-te. Iată, stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, iar el cu Mine. Celui ce biruiește îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.

Cine are urechi de auzit, să audă ceea ce zice Duhul către biserici. Apocalipsa 3:14-22.

Mesajul către Biserica Laodiceenilor este o condamnare zguduitoare și este aplicabil poporului lui Dumnezeu în vremea de față.

„Și îngerului Bisericii laodiceenilor scrie: Așa zice Aminul, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu: Cunosc faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte; o, de-ai fi rece sau fierbinte! Așadar, fiindcă ești căldicel și nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești nenorocit, vrednic de milă, sărac, orb și gol.”

Domnul ne arată aici că mesajul care trebuie dus poporului Său de către slujitorii pe care i-a chemat să-l avertizeze nu este un mesaj de pace și siguranță. El nu este doar teoretic, ci practic în fiecare privință. Poporul lui Dumnezeu este reprezentat, în mesajul către Laodiceeni, ca aflându-se într-o stare de siguranță firească. Ei sunt fără grijă, crezându-se într-o stare înălțată a dobândirilor duhovnicești. „Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.”

Ce înșelare mai mare se poate abate peste mințile omenești decât încrederea că au dreptate, când sunt într-un tot în greșală! Mesajul Martorului cel Adevărat îi găsește pe cei din poporul lui Dumnezeu într-o tristă amăgire, deși sinceri în acea amăgire. Ei nu știu că starea lor este deplorabilă înaintea lui Dumnezeu. În timp ce cei cărora li se adresează se măgulesc pe ei înșiși că se află într-o stare spirituală înaltă, mesajul Martorului cel Adevărat le spulberă siguranța prin muștrarea zguduitoare a adevăratei lor stări de orbire spirituală, sărăcie și nenorocire. Mărturia, atât de tăioasă și de aspră, nu poate fi greșită, căci vorbește Martorul cel Adevărat, iar mărturia Lui trebuie să fie adevărată.

Este dificil pentru cei care se simt în siguranță în privința realizărilor lor și care se cred bogați în cunoaștere duhovnicească să primească solia ce declară că sunt înșelați și că au nevoie de toate harurile duhovnicești. Inima nesfințită este „înșelătoare mai presus de toate și deznădăjduit de rea.” Mi s-a arătat că mulți se măgulesc pe ei înșiși că sunt buni creștini, care nu au nici măcar o rază de lumină de la Isus. Ei nu au pentru ei înșiși o experiență vie în viața divină. Au nevoie de o lucrare profundă și temeinică de smerire de sine înaintea lui Dumnezeu, înainte ca ei să simtă adevărata lor nevoie de un efort serios și perseverent pentru a dobândi prețioasele haruri ale Duhului. Mărturii, volumul 3, 252, 253.

Odată ce Isaia a fost convertit din starea sa laodiceană, s-a oferit de bunăvoie să ducă lumii ultimul mesaj de avertizare. Versetul trei al capitolului șase pune în legătură istoria profetică a lui Isaia cu istoria profetică din Apocalipsa, capitolul optsprezece, când îngerul coboară și luminează pământul cu slava sa.

Și după aceste lucruri am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având mare putere; și pământul a fost luminat de slava lui. Apocalipsa 18:1.

Isaia îi reprezintă pe poporul lui Dumnezeu în vremea când coboară îngerul din Apocalipsa, capitolul 18, căci, când a fost dus în sanctuarul ceresc, i-a auzit pe serafimi proclamând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui.” Isaia, asemenea lui Ioan în Apocalipsă, reprezintă poporul lui Dumnezeu care proclamă mesajul final de avertizare. Ioan a

numit poporul lui Dumnezeu „rămășița”, iar Isaia s-a referit la ei ca la „o zecime”, sau „o zeciuală”. Rădăcina termenului în ebraică înseamnă „a zeciua”.

Întrebarea profetică "până când?" pe care a pus-o Isaia este pusă în mod repetat în Cuvântul lui Dumnezeu (iar, pentru concizie, răspunsul la întrebarea "până când?" este că ea marchează instaurarea legii duminicale naționale în Statele Unite). Potrivit lui Ellen White, atunci "apostazia națională va fi urmată de ruină națională", iar potrivit lui Isaia este vremea când "orașele vor fi pustiite fără locuitor, și casele fără om, și țara cu totul pustie; iar Domnul va îndepărta pe oameni departe, și va fi o mare părăsire în mijlocul țării." "Marea părăsire din mijlocul țării" îi desemnează pe "mulți" care sunt doborâți la Legea Duminicală, conform Daniel 11:41. Aceștia sunt cei din Isaia șase și Matei treisprezece care au ochi, dar nu văd, și au urechi, dar nu aud, precum și cei din Apocalipsa trei care refuză sfatul adresat bisericii Laodicea.

El va pătrunde și în țara cea slăvită, iar multe țări vor cădea; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia fiilor lui Amon. Daniel 11:41

Isaia a avut o viziune a lui Isus Hristos în sanctuarul Său, așa cum a avut și Ioan în Apocalipsă. Isaia reprezintă „zecimea” sau „zeciuala” care „se întoarce” și „va fi mâncată”, asemenea unui copac. Cuvântul ebraic tradus prin „mâncată” înseamnă a mistui prin foc. Totuși, „zecimea” are în lăuntru ei o „substanță” pe care focul nu o mistuie. În mod evident, cele nouă zecimi nu aveau acea substanță? Focul înfățișat ca mistuind și consumând terebintul și stejarul este focul Solului Legământului, care vine deodată la templul Său, în cartea lui Maleahi.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; iar Domnul, pe care Îl căutați, va intra deodată în Templul Său, chiar solul legământului, în care vă găsiți plăcerea; iată, vine, zice Domnul oștirilor.

Dar cine va putea să îndure ziua venirii Lui? Și cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului; El va șede ca un topitor și curățitor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului un dar în neprihănire. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:1-4.

Zecimea lui Isaia (care este o zeciuală) este totodată „jertfa în neprihănire” a lui Maleahi. Jertfa lui Maleahi este poporul lui Dumnezeu, reprezentat prin „fiii lui Levi”, care sunt curățiți prin foc ca să aducă o „jertfă în neprihănire”, iar cei care sunt „mâncăți” de foc în mărturia lui Isaia sunt zecimea, adică o zeciuală.

După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un meșter zidar înțelept, am pus temelia, iar altul zidește pe ea. Dar fiecare să ia seama cum zidește pe ea. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, care este Iisus Hristos. Iar dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre prețioase, lemn, fân, paie; lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: căci ziua o va face cunoscută, pentru că va fi descoperită prin foc; și focul va încerca lucrarea fiecăruia, de ce fel este. 1 Corinteni 3:10-13.

Pavel afirmă aici că lucrările fiecărui om vor fi descoperite prin „foc”. În Maleahi, focul mistuie zgura. În Isaia, purificarea „zecimii” are loc „când” își leapădă frunzele. Frunzele sunt un simbol al păcatului ascuns, al pretenției și al prezumției, după mărturia lui Adam și a Evei.

Cei din „a zecea parte” a lui Isaia au în ei o substanță care nu poate fi mistuită de foc, iar această substanță este „sfânta sămânță”. Ei Îl au pe Hristos în ei, nădejdea slavei. Isaia este el însuși „sfântă sămânță” și, de asemenea, „a zecea parte” pe care o identifică. Atât „sfânta sămânță”, cât și „a zecea parte” se întorc dintr-o stare laodiceană la starea filadelfiană prin Revelația lui Isus Hristos în sanctuarul Său.

Vedenia slavei lui Dumnezeu care îl face pe Isaia să strige că este pierdut, că este o persoană necurată și un păcătos care are nevoie de iertare, are loc în sanctuarul ceresc, când copacii își leapădă frunzele. Cuvântul "cast" înseamnă "a arunca afară" sau "a tăia" un copac. Aruncarea afară a Laodiceei este aici reprezentată. O "zecime" sau o rămășiță va trece prin "focul" curățitor adus de Solul Legământului al lui Maleahi, având astfel lucrările lor omenești arse în chip duhovnicesc și lăsând astfel doar "substanța" care nu poate fi arsă, care este "Sămânța Sfântă". Cei ce refuză să asculte vor fi lepădați ca frunzele moarte și uscate sau vor fi vărsați din gura Domnului.

Isus este Sămânța Sfântă, iar o sămânță are tot ADN-ul necesar pentru a produce întreaga plantă. Cuvântul lui Dumnezeu este o sămânță și, prin urmare, prima menționare a unui lucru în Cuvântul lui Dumnezeu conține toate informațiile necesare pentru a aduce acel subiect la deplina maturitate în credincios, dacă este înțeles corect.

Capitolul șase din Isaia identifică un popor care nu va „auzi” în perioada în care TREBUIE să auzi pentru a fi binecuvântat cu mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos. Poporul la care S-a referit Isus era poporul ales al lui Dumnezeu, era soția Sa, era poporul Său al legământului, era Israelul antic.

Israelul antic, sau Israelul dintâi, prefigurează Israelul modern, sau Israelul de pe urmă. Poporul lui Dumnezeu la sfârșitul lumii este reprezentat de Adventiștii de Ziua a Șaptea, poporul Său ales, soția Sa, poporul Său al legământului—Israelul modern. Mărturia istoriei lui Isaia, împreună cu istoria lui Hristos, constituie doi martori care stabilesc că, la sfârșitul lumii, Adventismul de Ziua a Șaptea va fi într-o "stare" pierdută și care nu poate fi mântuită, reprezentată în solia către Laodicea.

Ei nu sunt, de fapt, imposibil de mântuit, ci doar imposibil de mântuit în starea lor laodiceană, așa cum a fost Isaia înainte de experiența sa și cum au fost iudeii din istoria lui Hristos.

Unul dintre lucrurile pe care un laodicean trebuie să le „audă” este pilda Semănătorului. El trebuie să „audă” în acea pildă că Cuvântul lui Dumnezeu este o „sămânță”, o sămânță sfântă. Când acest lucru este „auzit”, atunci se pune o temelie care începe să deschidă mesajul tainic al Apocalipsei, căci acel mesaj este cuprins în recunoașterea profundă că Isus este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul. A înțelege relația sfârșitului cu începutul include înțelegerea faptului că Isus este Cuvântul, și El este Sămânța.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era dintru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. În El era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; și

întunericul nu a cuprins-o. Ioan 1:1-5.

Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și sămânței lui. El nu zice: și sămânțelor, ca și cum ar fi multe, ci ca despre una: și sămânței tale, care este Hristos. Galateni 3:16.

Pentru a înțelege relația dintre sfârșit și început este necesară înțelegerea „regulii primei mențiuni”. Regula primei mențiuni indică faptul că începutul unui subiect este cea mai importantă referință, fiindcă el cuprinde întreaga narațiune, căci, precum Cuvântul lui Dumnezeu, este o sămânță. Ultima referință este a doua ca importanță, în sensul că acolo sunt legate laolaltă toate elementele narațiunii, fără a lăsa capete libere. Însă referințele intermediare ale unui subiect sunt cele care adaugă tărie și claritate narațiunii, iar în acest sens mijlocul este la fel de esențial ca începutul sau sfârșitul.

Ar mai fi multe de abordat pe această temă, dar, revenind la pasajul din Matei 13, putem observa că Isus a identificat două categorii de persoane: cele care aud și cele care nu aud. El identifică mai mult decât o modalitate de a nu auzi, dar apoi rostește o binecuvântare asupra celor care aud.

Dar ferice de ochii voștri, căci văd; și de urechile voastre, căci aud. Căci adevărat zic vouă: mulți proroci și drepti au dorit să vadă cele ce vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă cele ce auziți voi și nu le-au auzit. Ascultați, așadar, pilda semănătorului. Matei 13:16-18.

În mod profetic, această „binecuvântare” este, prin urmare, aceeași binecuvântare ca cea din Apocalipsa 1:3:

Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei profeții și păzesc cele scrise în ea: căci vremea este aproape.

Referirea lui Isus din Matei 13 la Isaia 6, în conjuncție cu scrierile lui Ellen White, confirmă că există lucruri care sunt văzute și auzite la sfârșitul lumii, atât de copleșitoare încât mulți oameni neprihăniți și profeți au dorit să trăiască în acea perioadă de timp când mesajul final de avertizare avea să fie desigilat, iar oamenii aveau atunci să le „vadă” și să le „audă”.

Ioan a primit porunca să pecetluiască ceea ce au rostit „Cele Șapte Tunete” în capitolul al zecelea, iar în capitolul al douăzeci și doilea este rostită porunca: „Să nu pecetluiești cuvintele profeției acestei cărți, căci vremea este aproape.” Versetul următor identifică închiderea probațiunii omenești. Chiar înainte de închiderea probațiunii se rostește o poruncă de a despecetlui „Cele Șapte Tunete”, care este singurul pasaj din cartea Apocalipsei pecetluit la acea vreme. Despre „Cele Șapte Tunete” ni se spune că ele reprezintă începutul și sfârșitul Adventismului.

Lumina deosebită dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, a fost o schițare a evenimentelor care aveau să se petreacă sub soliile primului și ale celui de-al doilea înger. . . .

După ce cele șapte tunete și-au rostit glasurile, porunca îi este dată lui Ioan, ca lui Daniel, cu privire la cărțică: „Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.” Acestea se referă la evenimente viitoare care vor fi descoperite în ordinea lor. Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 7, 971.

Cele șapte tunete reprezintă evenimentele din perioada începutului Adventismului, în istoria primei și a celei de-a doua solii îngeresti, din 1798 până la 22 octombrie 1844, iar în același articol menționat mai sus suntem informați că cele șapte tunete „se referă la evenimente viitoare care vor fi dezvăluite în ordinea lor”. Istoria de început a Adventismului ilustrează încheierea Adventismului, căci Isus Hristos, ca Alfa și Omega, își pune semnătura asupra întregii istorii a Adventismului, întrucât este o istorie la fel de sacră precum a fost istoria Israelului din vechime.

Potrivit lui Isus, în Matei 13, aceste evenimente sunt cele pe care profeții au dorit să le vadă, iar pentru cunoașterea lor ucenicii au fost binecuvântați. Acei ucenici reprezintă poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul lumii, care este binecuvântat pentru ceea ce vede și aude. Ceea ce văd și aud este mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos, care este de asemenea reprezentat de mesajul celor Șapte Tunete, care reprezintă atât istoria millerită, cât și istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Toate soliile date între anii 1840 și 1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să fie duse la toate bisericile.

Hristos a spus: «Fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun: mulți proroci și oameni dreți au dorit să vadă acele lucruri pe care le vedeți și nu le-au văzut; și să audă acele lucruri pe care le auziți și nu le-au auzit» [Matei 13:16, 17]. Fericiți sunt ochii care au văzut lucrurile văzute în 1843 și 1844.

Solia a fost dată. Și nu trebuie să existe nicio întârziere în repetarea soliei, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie împlinită. O mare lucrare va fi împlinită într-un timp scurt. Curând va fi dată, prin rânduirea lui Dumnezeu, o solie care se va amplifica până va deveni strigătul cel mare. Atunci Daniel va sta la sorțul lui, ca să-și dea mărturia.

Ellen White identifică istoria pe care Hristos a indicat-o ca fiind istoria pe care bărbații dreți au dorit să o vadă, ca fiind istoria Mileriților din 1840 până în 1844, și apoi spune că o „solie va fi în curând dată, prin rânduirea lui Dumnezeu, care va crește până la un strigăt puternic”. „Strigătul puternic” simbolizează avertizarea finală a îngerului al treilea, iar când acea solie va fi dată, ea va repeta istoria începutului Adventismului. Solia avertizării finale se identifică cu „soliile” care „trebuie să meargă la toate bisericile”, iar toate „soliile date între 1840–1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum”.

Alfa și Omega ilustrează sfârșitul împreună cu începutul. Ellen White afirmă că „soliile trebuie să fie duse la toate bisericile”, iar Isus i-a spus lui Ioan: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și ceea ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: către Efes, și către Smirna, și către Pergam, și către Tiatira, și către Sardes, și către Filadelfia, și către Laodicea.”

Soliile din 1840 până în 1844 fac parte din ceea ce trebuie trimis bisericilor.